

VENÄJÄN VALLANKUMOUS JA PROLETARIAATIN TEHTÄVÄT

I

Missä tilassa on demokraattinen vallankumous Venäjällä: onko se lyöty vai elämmekö me vain väliaikaista hiljaiskautta? Oliko joulukuun kapina vallankumouksen kulminaatiokohta ja luisummeko nyt hillittömästi „shipovilais-perustuslaillista” komentoa kohti? ⁴⁴ Vai onko vallankumousliike yleensä ja kokonaisuutena edelleen nousemassa eikä menossa laskusuuntaan, valmisteleeko se uutta purkausta, kartuttaen hiljaisuudessa uusia voimia, luvaten ensimmäisen epäonnistuneen kapinan jälkeen toisen kapinan, jolla on oleva verrattomasti suuremmat voiton mahdollisuudet?

Tällaiset ovat ne peruskysymykset, jotka ovat nyt Venäjän sosialidemokraattien edessä. Pysyen uskollisina marxilaisuudelle me emme voi eikä meidän saa ylimalkaisten fraasien avulla pakoilla niiden objektiivisten olosuhteiden analysointia, joiden huomioon ottaminen viimekädessä ratkaisee lopullisesti nämä kysymykset. Niiden ratkaisusta taas riippuu koko sosialidemokratian taktiikka, ja meidän kiistamme esimerkiksi Duuman boikotista (kiistat, jotka muuten lähenevät jo loppuaan, sillä enemmistö VSDTP:n järjestöistä on asettunut boikotin kannalle) ovat vain aivan pikkuruinen murto-osa näistä suurista kysymyksistä.

Sanoimme juuri, ettei marxilaiselle ole sopivaa yrittää selviytyä näistä kysymyksistä ylimalkaisilla fraaseilla. Sellaisia ylimalkaisia fraaseja ovat vaikkapa viittailut

siihen, että me emme ole koskaan käsittäneet vallankumousta vain „keihäs- ja talikkopuuhaksi”, että me olimme vallankumouksellisia silloinkin, kun ei esitetty suoranaista kapinakutsua, että me pysymme vallankumouksellisina parlamenttikaudellakin, kun se koittaa, j.n.e. Sellaiset puheet olisivat surkeata luikertelua, konkreettisen historiallisen kysymyksen vaihtamista abstraktisiin asetelmiin, jotka eivät selitä kerrassaan mitään ja vain verhoavat köyhyyttä tai poliittista hämminkiä. Vahvistaaksemme ajatus-
tamme esimerkillä viittaamme siihen, miten Marx suhtautui vuoden 1848 Saksan vallankumoukseen. Tällainen viittaus voi olla sitäkin hyödyllisempää, kun meillä on havaittavissa useita merkkejä samanlaisesta ja vieläpä jyrkemmästäkin porvariston jakaantumisesta taantumukseksi ja vallankumoukselliseksi porvaristoksi,— jakaantumisesta, jota ei ollut esim. Ranskan suuressa vallankumouksessa. Oikeastaan nämäkin edellä asettamamme peruskysymykset Venäjän vallankumouksen tilasta voidaan formuloida käyttämällä rinnastusta Saksaan (tietysti siinä ehdollisessa ja rajoitetussa mielessä, missä historiallinen rinnastus yleensä vain onkin sallittua), tällaisilla sanoilla: vuosi 1847 vaiko 1849? Elämmekö me nykyään vallankumouksen korkeimman nousun päätekohtaa (niinkuin Saksa vuonna 1847, jolloin kutsuttiin koolle ja kokoontui saksalainen valtakunnanduuma, niin sanotut yhteiset maapäivät), vai elämmekö me (kuten Saksa vuonna 1849) vallankumouksen lopullisen ehtymisen päätekohtaa ja tynkäperustuslain harmaiden arkipäivien alkua?

Marx asetti tämän kysymyksen juuri vuoden 1850 kuluessa, etsi siihen ratkaisua ja ratkaisi sen lopultakin, muttei luikertelemalla, vaan objektiivisten olojen analyysistä johdetulla suoralla vastauksella. Vuonna 1849 vallankumous kukistettiin, useita kapinoita päättyi tappioon, kansan tosiasiallisesti valloittama vapaus otettiin takaisin, taantumus raivosi „vallankumouksellisia” vastaan. „Kommunistien liiton” (silloisen sosialidemokraattisen järjestön, joka toimi tosiasiallisesti Marxin johtamana) avoin poliittinen toiminta kävi mahdottomaksi. „Kaikkialla osoittautui tarvittavan vallankumouksellisen puolueen voimakasta *salaista* (kursivointi kaikkialla meidän) järjestöä kautta koko Saksan”, sanottiin liiton Keskuskomitean vetoomuksessa liiton jäsenille kesäkuussa 1850. Keskus-

komitea lähettää ulkomailta Saksaan asiamiehensä, joka keskittää „liiton käsiin kaikki kelpolliset voimat”. Marx kirjoittaa („Vetoimuksessa” maaliskuussa 1850) uuden nousun, uuden vallankumouksen todennäköisyydestä, hän neuvoo työläisiä järjestäytymään itsenäisesti, painostaa erikoisesti sitä, että koko proletariaatti on välttämättä aseistettava, on muodostettava proletaarinen kaarti, on välttämättä „väkivoimalla tehtävä tyhjäksi jokainen yritys riisua se aseista”. Marx vaatii „vallankumouksellisten työväenhallitusten” muodostamista ja harkitsee, miten proletariaatin on meneteltävä „edessä olevan kapinan aikana ja sen jälkeen”. Marx asettaa Saksan demokratialle esikuvaksi vuoden 1793 jakobiinilaisen Ranskan (ks. „Kölnin kommunistien oikeusjuttu”, venäjänkielinen käännös, s. 115 y.m.)⁴⁵.

Kuluu puoli vuotta. Odotettua nousua ei tulekaan. Liiton ponnistukset eivät johda tuloksiin. „Vallankumouksen nousu”, kirjoitti Engels v. 1885, „kävi vuoden 1850 kuluessa yhä vähemmän todennäköiseksi, jopa mahdottomaksikin”⁴⁶. Vuoden 1847 teollisuuspula meni ohi. Alkoi teollisuuden kukoistus. Ja silloin, huomioiden objektiiviset olosuhteet, Marx asettaa kysymyksen terävästi ja selvästi. Syksyllä vuonna 1850 hän sanoo kategorisesti, että nyt, porvarillisen yhteiskunnan tuotantovoimien kehittyessä niin rehevästi — „ei todellisesta vallankumouksesta voi olla puhettakaan”⁴⁷.

Kuten lukija näkee, Marx ei pakoile vaikeaa kysymystä. Hän ei leikittele sanalla vallankumous, ei korvaa päivänpolttavaa poliittista kysymystä tyhjillä abstraktioilla. Hän ei unohda, että vallankumous yleensä menee joka tapauksessa eteenpäin, koska on käynnissä porvarillisen yhteiskunnan kehitys, ja puhuu suoraan demokraattisen vallankumouksen mahdottomuudesta tämän sanan välittömässä ja suppeassa merkityksessä. Marx ratkaisee vaikean kysymyksen vetoamatta proletariaatin joidenkin kerrosten keskuudessa vallitsevaan masennuksen ja väsymyksen „mielialaan” (niinkuin hvostismiin lankeavat sosialidemokraatit usein tekevät). Ei, niin kauan kuin hänellä ei ollut muita todisteita kuin mielialan lasku, joka oli tosiasia (maaliskuussa 1850), hän yhä kutsui aseistautumaan ja kapinaan, valmistelemaan kapinaa, eikä antanut skeptillisyytensä eikä hämminkinsä alentaa työläisten mielialaa.

Vasta sitten, kun Marx osoitti „todellisen vallankumouksen” „ehtymisen” kiertämättömäksi,— vasta sitten hän muutti näkökantansa. Ja muutettuaan kantansa Marx vaati suoraan ja avoimesti muuttamaan perusteellisesti taktiikkaa, lopettamaan kokonaan kapinavalmistelut, koska sellainen valmistelu olisi silloin ollut vain leikittelyä. Kapinatunnus pantiin suoraan pois päiväjärjestyksestä. Tunnustettiin suoraan ja selvästi, että „liikkeen muoto on muuttunut”.

Tämä Marxin esimerkki meidän on nykyisenä vaikeana ajankohtana pidettävä aina silmiemme edessä. Meidän on suhtauduttava mitä suurimmalla vakavuudella kysymyksen „todellisen vallankumouksen” mahdollisuudesta lähitulevaisuudessa, tärkeimmästä „liikkeen muodosta”, kapinasta ja sen valmistelusta, mutta taistelevan poliittisen puolueen on ratkaistava tämä kysymys suoraan ja selvästi, metkuilematta, verukkeitta, jättämättä mitään epäselväksi. Sellainen puolue, joka ei pystyisi antamaan itselleen selvää vastausta tähän kysymykseen, ei ansaitsisi puolueen nimeä.

II

Mitä objektiivisia todisteita meillä siis on tämän kysymyksen ratkaisemiseksi? Koko joukko niin sanoaksemme pinnalla olevia ja kaikille silmään pistäviä tosiasioita puhuu sen käsityksen puolesta, että välittömästi vallankumouksellinen „liikkeen muoto” on täysin ehtynyt, että uusi kapina on mahdoton, että Venäjä on astunut viheliäisen porvarillisen quasi-perustuslaillisuuden kauteen. Porvaristossa on epäilemättä tapahtunut käänne. Tilanherra on luopunut kadeteista ja mennyt Lokakuun 17 päivän liittoon. Hallitus on jo lahjoittanut kaksikamarisen „perustuslain”. Sotatilanteiden, pieksämisten ja vangitsemisten avulla luodaan mahdollisuus väärennetyn Duuman koollekutsumiseen. Kapina kaupungeissa on tukahdutettu, ja keväällä puhkeava talonpoikain liike voi jäädä yksinäiseksi ja voimattomaksi. On käynnissä tilanherrain maiden myynti, ja porvarillisen, „rauhallisen” talonpoikaiston kerros siis voimistuu. On näkyvissä mielialan masentumista kukistetun kapinan jälkeen. Ja vihdoinkin ei saa unohtaa sitäkään, että yleensä niin sanoaksemme on paljon helpompi ja huokeampi ennustaa vallankumouksen häviötä kuin ennustaa sen nousua, sillä valta on nykyään taantumuksen puolella, ja tähän

saakka ovat vallankumoukset päättyneet „suurimmalta osaltaan”... keskeneräisinä.

Mitkä todisteet puhuvat päinvastaisen käsityksen puolesta? Annamme tästä kysymyksestä puheenvuoron K. Kautskylle, jonka katsomusten järkevyyden ja kykyä käsitellä päivänpolttavia ja kärkeviä poliittisia kysymyksiä mitä rauhallisemmin, mitä suurimmalla asiallisuudella ja tarkkuudella on kaikille marxilaisille tunnettua. Kautsky esitti kantansa kohta Moskovan kapinan kukistamisen jälkeen kirjoituksessa „Venäjän vallankumouksen mahdollisuudet”. Tämä kirjoitus ilmestyi venäjänkielisenä käännöksenä, — ei tietenkään ilman sensuurivääristelyjä (sen tapaisia, jollaisista joutui kärsimään Kautskyn toisenkin erinomaisen teoksen „Agraarikysymys Venäjällä” venäjänkielinen käännös).

Kautsky ei pakoile vaikeaa kysymystä. Hän ei yritä selviytyä latelemalla tyhjiä fraaseja siitä, että yleensä vallankumous on voittamaton, että proletaariluokka on aina ja kaikessa vallankumouksellinen j.n.e. Ei, hän asettaa aivan suoraan konkreettisen historiallisen kysymyksen nykyisen, Venäjällä juuri nyt käynnissä olevan demokraattisen vallankumouksen voiton mahdollisuuksista. Muutta mutkitta hän aloittaa kirjoituksensa suoraan siitä, että vuoden 1906 alusta Venäjältä on saapunut melkein yksinomaan murheellisia viestejä, jotka „saattavat ehkä antaa sellaisen käsityksen, että tämä vallankumous on lopullisesti tukahduttettu ja vetää viimeisiä henkäyksiään”. Sen johdosta eivät riemuitse ainoastaan taantumukselliset, vaan venäläiset liberaalitkin, sanoo Kautsky, nimitellen näitä viimeksi mainittuja „kuponki”-sankareita heidän täysin ansaitsemillaan pilkkanimityksillä (Kautsky ei näköjään ole vielä ruvennut uskomaan siihen plehanovilaiseen teoriaan, että venäläisten sosialidemokraattien olisi muka „pidettävä arvossa epäproletaaristen *oppositi*opuolueiden kannatusta”).

Ja niinpä Kautsky käsittelee yksityiskohtaisesti tätä aivan itsestään syntyvää mielipidettä. Moskovan työläisten jouluksessa kärsimällä tappiolla on epäilemättä ulkonainen yhtäläisyys Pariisin työläisten kesäkuussa (v. 1848) kärsimän tappion kanssa. Sekä siellä että täällä työväen aseellinen kapina puhkesi hallituksen „provosoimana” sellaisella hetkellä, jolloin työväenluokka ei ollut vielä riittävän järjestynyt. Sekä siellä että täällä taantumus pääsi voitolle

työläisten sankarillisesta vastarinnasta huolimatta. Minkä johtopäätöksen Kautsky tekee siitä? Tekeekö hän Plehanovin pedanttisten oppisaarnojen tapaan sen johtopäätöksen, ettei olisi pitänyt tarttua lainkaan aseisiin? Ei, Kautsky ei pidä kiirettä ryhtyäkseen perästäpäin lyhytnäköiseen ja halpahintaiseen moraalisaarnailuun. Hän *tutkii* objektiivisia todisteita, joilla voidaan ratkaista kysymys, onko Venäjän vallankumous lopullisesti nujerrettu.

Kautsky näkee proletariaatin Pariisissa kärsimän tappion (v. 1848) ja Moskovassa kärsimän tappion (v. 1905) välillä olevan neljä peruseroavaisuutta. Ensinnäkin Pariisin tappio oli koko Ranskan tappio. Mitään sellaista ei voida sanoa Moskovan suhteen. Pietarin, Kievin, Odessan, Varsovan, Lodzin työläisiä ei ole nujerrettu. Hirveän raskas, jo koko vuoden kestänyt taistelu on näännyttänyt heidät, mutta heidän miehuollisuuttaan ei ole murrettu. He kokoavat voimiaan ryhtyäkseen uudelleen taistelemaan vapaudesta.

Toiseksi, vieläkin oleellisempänä eroavaisuutena on se, että vuonna 1848 Ranskassa talonpojat olivat taantumuksen puolella, mutta vuonna 1905 Venäjällä he ovat vallankumouksen puolella. On käynnissä talonpoikaiskapinoita. Kokonaisia armeijoita on niitä kukistamassa. Nämä armeijat autioittavat maata niin, kuin vain Saksa tuli autioitetuksi 30-vuotisessa sodassa. Sotilaallisilla verilöylyillä talonpojat saadaan joksikin aikaa pelon valtaan, mutta ne vain lisäävät heidän kurjuuttaan, lisäävät heidän asemansa tukaluutta. Samoin kuin 30-vuotisen sodan häviytykset, ne tulevat kiertämättä nostamaan yhä uusia ihmis-massoja, jotka ovat pakoitettuja julistamaan sodan vallitsevaa järjestelmää vastaan, jotka eivät anna palauttaa rauhaa maahan ja tulevat yhtymään jokaiseen kapinaan.

Kolmas, erikoisen tärkeä eroavaisuus on seuraava. Vuoden 1848 vallankumous oli vuoden 1847 pulan ja nälänhädän valmistelema. Taantumus nojautui pulan päättymiseen ja teollisuuden kukoistukseen. „Venäjän nykyisen terrorikomennon pitää kiertämättä johtaa päinvastoin siihen, että yhä kärjistyy se talouspula, joka on jo vuosikausia painanut koko maata”. Vuoden 1905 nälänhätä tulee vielä näkyviin kaikkine jälkiseurauksineen lähimpien kuukausien aikana. Vallankumouksen kukistaminen on mitä suurinta kansalaissotaa, sotaa koko kansaa vastaan. Tämä sota tulee yhtä kalliiksi kuin ulkoinenkin

sota, mutta se hävittää omaa eikä vierasta maata. Finanssiromahdus lähenee. Ja sitä paitsi uudet kauppasopimukset uhkaavat aiheuttaa erikoisen järkytyksen Venäjälle ja voivat saada aikaan vieläpä yleismaailmallisenkin talouspulan. Näin muodoin mitä kauemmin jatkuu taantumuksellinen terrori, sitä epätoivoisemmaksi tulee maan taloudellinen asema, sitä voimakkaammaksi paisuu suuttumus vihattua valtakomentoa kohtaan. „Tällainen tilanne”, sanoo Kautsky, „tekee jokaisen tsarismia vastaan suunnatun voimakkaan liikkeen lannistamattomaksi. Eikä sellaista liikettä tule puuttumaan. Siitä pitää huolen Venäjän proletariaatti, joka on jo antanut niin paljon suuria näytteitä sankaruudestaan ja uhrautuvaisuudestaan”.

Neljäs eroavaisuus, minkä Kautsky osoittaa, on venäläisille marxilaisille erikoisen mielenkiintoinen. Valitettavasti meillä on nyt levinnyt laajalle jonkinlainen tylsä, olemukseltaan aito kadettilainen hihitys „brovningeista” ja „taisteluryhmistä”. Että kapina ei ole enää mahdollinen eikä sitä pidä enää valmistella,— tämän sanomiseen ei kenelläkään riitä miehekkyyttä eikä suorutta, joista Marx on antanut mallinäytteen. Mutta me hihitämme hyvin mielellämme vallankumouksellisten sotatoimista. Me nimitämme itseämme marxilaisiksi, mutta kapinan *sotilaallisen* puolen analysointia (jolle Marx ja Engels antoivat aina vakavan merkityksen ⁴⁸) me mieluummin välttelemme julistaen tavattoman ylevällä kaavanoppineisuudella: „ei olisi pitänyt tarttua aseisiin...”. Kautsky menettelee toisin. Niin vähän kuin hänellä vielä olikin tietoja kapinasta, hän koettaa kuitenkin harkita kysymyksen sotilaallistakin puolta. Hän koettaa arvioida liikettä joukkojen kehittelemänä uutena taistelumuotona, eikä niin kuin meidän vallankumoukselliset Kuropatkinimme arvostavat käytyjä taisteluita: muka ota, kun kerran annetaan; painu pakoon, jos selkääsi saat; ja koska saatiin selkään, niin ei olisi pitänyt lainkaan tarttua aseisiin!

„Niin kesäkuun taistelu Pariisissa”, sanoo Kautsky, „kuin myös joulukuun taistelu Moskovassa olivat barrikaditaisteluita. Mutta edellinen oli katastrofi, se oli vanhan barrikaditaktiikan loppu. Jälkimmäinen oli uuden barrikaditaktiikan alkua. Ja sikäli meidän on tarkistettava se käsitys, minkä Engels on esittänyt esipuheessaan Marxin „Luokkataisteluun”, nimittäin se käsitys, että muka barrikaditaistelujen kausi on lopullisesti mennyt ohi ⁴⁹. Itse asiassa on mennyt ohi vain

vanhan barrikaditaktiikan kausi. Sen on Moskovan taistelu todistanut, jolloin kourallinen kapinallisia onnistui kahden viikon ajan pitämään puoliaan ylivoimaisia sotavoimia vastaan, jotka oli varustettu nyky-aikaisen tykistön kaikilla tykkilajeilla”.

Näin sanoo Kautsky. Hän ei veisaa kuolinvirttä kapinalle ensimmäisen yrityksen epäonnistuttua. Hän ei ruikuttele epäonnistumisen takia, vaan *tutkii* uuden, korkeamman taistelumuodon syntymistä ja kasvua, tekee selkoa siitä, mikä merkitys oli desorganisaatiolla ja tyytymättömyydellä sotaväen keskuudessa, sillä avulla, jota kaupunkiväestö antoi työläisille, ja joukkolakon ja kapinan kietoutumisella toisiinsa. Hän tutkii, miten proletariaatti *oppii* kapinaitaitoa. Hän tarkistaa uudelleen vanhentuneita sotateorioita kehoittaen siten koko puoluetta käsittelemään ja omaksu-
maan Moskovan kokemusta. Hän pitää koko liikettä siirtymisenä lakosta kapinaan ja pyrkii ymmärtämään, millä tavalla työläisten on käytettävä niitä molempia menestyksen saavuttamiseksi.

Kautsky lopettaa artikkelinsa sanoilla: „Tällaisia ovat Moskovan antamat opetukset. Missä määrin ne tulevat vaikuttamaan vastaisen taistelun muotoihin, sitä on täältä saakka (s.o. Saksasta) nykyään vielä mahdoton etukäteen nähdä. Todellakin, tähän asti me olemme kaikissa Venäjän vallankumouksen aikaisemmissa ilmauksissa nähneet järjestymättömien joukkojen alkuvoimaisia purkauksia, mikään näistä ilmauksista ei ollut suunnitelman mukaan etukäteen viitoitettu eikä valmisteltu. Luultavasti näin tulee olemaan edelleenkin vissin ajan kuluessa.

Mutta joskaan ei tällä kertaa vielä voida tarkalleen ennustaa vastaisia taistelumuotoja, niin kaikki oireet todistavat sitä, että meidän on ehdottomasti odotettava uusia suurtaisteluja, että nykyinen synkkä (unheimliche) rauhallisuus on vain tyyntä myrskyn edellä. Lokakuun liikehtiminen osoitti joukoille kaupungeissa ja kylissä, minkälaisen voiman ne kykenevät saamaan liikkeelle. Tammikuun taantumus suisti sitten joukot kärsimysten kuiluun. Kaikki tässä kuilussa ärsyttää niitä, panee kiihtymään, eikä ole mitään hintaa, jota ne pitäisivät liian kalliina maksaa pelastuakseen tästä kuilusta. Kohta joukot nousevat uudelleen, ne astuvat kohta esiin entistä voimallisempina! Juhlikoon vastavallankumous voittoaan vapauden

puolesta taistelleiden sankareitten ruumiiden ääressä: tuon riemujuhlan loppu jo lähenee, punainen sarastus nousee, koittaa *proletaarinen vallankumous*".

III

Kysymys, jonka olemme hahmotelleet, on koko sosialidemokraattisen taktiikan peruskysymys. Puolueen edessäolevan edustajakokouksen on ensi kädessä ratkaistava tämä kysymys mitä selvimmällä eikä mitenkään kaksimielisellä tavalla, ja kaikkien puolueenjäsenten, kaikkien valvutuneiden työläisten on viipymättä jännitettävä kaikki voimansa kootakseen mitä täydellisimmän aineiston tämän kysymyksen ratkaisemiseksi, käsiteltävä se ja lähetettävä edustajakokoukseen sellaiset edustajat, jotka ovat täysin valmentuneet vakavaan ja vastuunalaiseen tehtäväänsä.

Edustajakokoukseen lähetettävien edustajain vaalit on suoritettava taktillisten toimintaohjelmien täydellisen selvittämisen pohjalla. Ja oikeastaan yksi tai toinen johdonmukainen ja eheä vastaus asetettuun kysymykseen ratkaisee etukäteen myös kaikki sosialidemokraattisen taktillisen toimintaohjelman yksityiskohdat.

Joko — tahi.

Joko me tunnustamme, että nykyään „ei voi olla puhetta-kaan todellisesta vallankumouksesta”. Silloin meidän on suoraan ja mitä päättäväisimmin sanottava se kaikkien kuuluviin, ettemme johtaisi harhaan itseämme, ei proletariaattia eikä kansaa. Silloin meidän on ehdottomasti hylättävä demokraattisen vallankumouksen loppuunvieminen proletariaatin *välittömänä* tehtävänä. Silloin meidän on pantava kapinakysymys kokonaan pois päiväjärjestyksestä, lopetettava kaikenlaiset taisteluryhmien aseistamis- ja järjestämistyöt, sillä työväenpuolueen ei sovi leikitellä kapinalla. Silloin meidän täytyy tunnustaa, että vallankumouksellisen demokratian voimat on käytetty loppuun, ja asettaa välittömäksi tehtäväksemme liberaalisen demokratian yksien tai toisten kerrosten kannattaminen reaalisena oppositiovoimana perustuslaillisen järjestelmän vallitessa. Silloin meidän on pidettävä Valtakunnanduunmaa-parlamenttina, vaikkapa huononakin, ja osallistuttava myöskin itse Duumaan eikä ainoastaan vaaleihin. Silloin meidän on asetettava etutilalle puolueen legalisoiminen, puolueen

ohjelman muuttaminen vastaavasti, kaiken toiminnan sovittaminen „laillisiin” puitteisiin tahi ainakin illegaalisen toiminnan jättäminen mitä vähimmälle huomiolle ja alistettuun asemaan. Silloin me voimme tunnustaa ammattiliittojen perustamistehtävän samanlaiseksi ensivuoroisen tärkeäksi puoluettehtäväksi, kuin oli aseellinen kapina edellisellä historian aikajaksolla. Silloin meidän on niinkään poistettava päiväjärjestyksestä myös talonpoikaissiikkeen vallankumoukselliset tunnukset (sellaiset kuin tilanherrain maiden takavarikoiminen), koska sellaiset tunnukset ovat käytännöllisesti oikeastaan kapinatunnuksia, ja sehän olisi kelvotonta kapinalla leikkimistä, jos kutsutaisiin kapinaan valmistautumatta siihen vakavasti, sotilaalliseen tapaan, ja uskomatta siihen. Silloin meidän on heitettävä yli laidan kaikki puheet ei ainoastaan väliaikaisesta vallankumoushallituksesta, vaan myöskin niin sanotusta „vallankumouksellisesta itsehallinnosta”, koska kokemus on osoittanut, että ne laitokset, joita tällä termillä oikein tahi väärin tavallisesti tarkoitetaan, tosiasiallisesti muuttuvat olosuhteiden pakosta kapinaelimiksi, vallankumoushallituksen iduiksi.

Tahi me tunnustamme, että nykyään voi olla ja pitääkin olla puhe todellisesta vallankumouksesta. Tunnustamme välittömän vallankumouksellisen taistelun uudet ja korkeimmat muodot kiertämättömiksi tai ainakin eniten todennäköisiksi. Silloin pitää proletariaatin poliittisena päätehtävänä, sen kaiken työn johtohermona, sen koko järjestöllisen *luokkatoiminnan* sieluna olla *demokraattisen vallankumouksen loppuunvieminen*. Kaikenlaiset verukkeet, joilla tästä tehtävästä koetettaisiin päästä, olisivat silloin vain luokkataistelu-käsitteen mataloittamista sen tulkitsemiseksi brentanolaiseen tapaan⁵⁰, ne olisivat proletariaatin muuttamista monarkistismielisen liberaaliporvariston hännäkantajaksi. Puolueen päivänpolttavimpana ja keskeisimpänä poliittisena tehtävänä on silloin voimien valmistaminen ja proletariaatin järjestäminen aseelliseen kapinaan, joka on korkein taistelumuoto, minkä liike on saavuttanut. Silloin on välttämättä perehdyttävä arvostelevasti mitä välittömimmässä käytännöllisessä tarkoituksessa koko joulukuun kapinan antamaan kokemukseen. Silloin on kymmenkertaisesti lisättävä ponnistuksia taisteluryhmien järjestämiseksi ja niiden aseistamiseksi. Silloin on valmis-

tauduttava kapinaan myöskin partisaanitaistelutoimien avulla, sillä olisi naurettavaa „valmistautua” yksistään vain kirjoihin merkitsemisen ja rekisteröintien avulla. Silloin on katsottava kansalaissota jo julistetuksi ja jatkuvaksi, ja puolueen *koko* toiminnan pitää olla alistettu periaatteelle: „sodassa sodan tavalla”. Silloin on ehdottoman välttämätöntä proletariaatin kaaderien kasvattaminen *hyökkäys*-sotatoimia varten. Vallankumouksellisten tunnusten heittäminen talonpoikaisjoukkoihin on silloin loogillista ja johdonmukaista. Etualalle asettuu taistelusopimusten aikaansaaminen vallankumouksellisen ja vain vallankumouksellisen demokratian kanssa: porvarillisen demokratian jakamisessa otetaan perustaksi juuri kapinakysymys. Jotka ovat kapinan kannalla, niiden kanssa proletariaatti „iskee yhdessä”, vaikka „kulkeekin erikseen”; jotka vastustavat kapinaa, niitä vastaan me taistelemme armottomasti tahi työnnämme heidät luotamme pitäen heitä inhottuina teeskentelijöinä ja jesuiittoina (kadetteja). Kaikessa agitatioissa me asetamme silloin etutilalle perustuslaillisten illuusoiden arvostelun ja paljastamisen avoimen kansalaissodan kannalta, nostamme esiin sellaisia seikkoja ja olosuhteita, jotka herkeämättä valmistelevat vaistovaraisia vallankumouksellisia purkauksia. Silloin emme tunnusta Duumaa parlamentiksi, vaan poliisitoimistoksi, ja hylkäämme kaikkinaisen osallistumisen vaali-ilveilyyn, johon osallistuminen turmelee ja hajoiittaa proletariaattia. Työväenluokan puolueen järjestöperustaksi me asetamme silloin (niinkuin Marx asetti vuonna 1849) „voimakkaan salaisen järjestön”, jolla täytyy olla erikoinen „julkisten esiintymisten” koneisto ja jonka on tunnettava erikoiset tuntosarvensa kaikkiin legaalisiin yhdistyksiin ja laitoksiin työväen ammattiliitoista alkaen aina lainalaiseen sanomalehdistöön saakka.

Lyhyesti sanoen: joko meidän on tunnustettava demokraattinen vallankumous päättyneeksi, pantava kapinakysymys pois päiväjärjestyksestä ja astuttava „perustuslailliselle” tielle. Tahi me tunnustamme demokraattisen vallankumouksen jatkuvan, asetamme etutilalle tehtäväksi sen loppuunviemisen, kehittelemme edelleen kapinatunnusta ja sovellutamme sitä käytäntöön, julistamme kansalaissodan ja armotta leimaamme häpeällä kaikki perustuslailliset illuusiot.

Tuskin meidän tarvinnee sanoa lukijoille, että me kannattamme päättäväisesti puolueemme edessä olevan kysymyksen ratkaisemista *jälkimmäisellä* tavalla. Oheen liitetyn taktillisen toimintaohjelman tarkoituksena on tehdä yhteen veto katsomuksistamme ja esittää järjestelmällisesti nämä katsomukset, joita tulemme ajamaan läpi edustajakokouksessa ja koko ajan työskennellessämme edustajakokouksen valmistamiseksi. Tätä toimintaohjelmaa ei pidä katsoa miksikään lopullisesti valmiiksi, vaan se on taktiikkakysymysten selvittelyn konsepti ja ensimmäinen niiden päätöksien ja päätöslauselmien hahmotelma, joita tulemme puolustamaan puolueen edustajakokouksessa. Tätä toimintaohjelmaa on käsitelty entisistä „bolshevikeista” lähtöisin olevien samoinajattelevien (siinä luvussa „Proletarin” toimittajat ja avustajat) yksityisluontoisissa kokouksissa ja se on kollektiivisen työn tulos.

„Partiinnye Izoestija” № 2,
maaliskuun 20 pnä 1906
Allekirjoitus: *B o l s h e v i k k i*

Julkaistaan
„Partiinnye Izoestija”
lehden tekstin mukaan
